

РЕШЕНИЕ

№ 2510

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г К

при участието на секретаря Г А

като разгледа докладваното от Г К Гражданско дело № 20221110161594 по
описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.2в от ЗОДОВ от В. Л. П.,ЕГН
*****,с адрес С,против П Р Б,с искане за осъждане на ответника да
заплати сумата от 15000 лева,ведно със законната лихва върху
главницата,считано от 27.02.2019 г. до окончателното изплащане на
вземането.

Ищецът твърди,че има дъщеря А,родена на 23.11.2006 г. като от 2011 г.
се разделил с майката на детето си и с решение на съда на майката е
предоставено упражняването на родителските права. Поддържа се,че след
м.07.2013 г. упражняването на личните контакти на ищеца П. с неговата
дъщеря се оказало невъзможно и било осуетявано от нейната майка. В
исковата молба се поддържа,че ищецът търсил съдействие от различни
държавни органи,но същите работели неефективно и не спомогнали за
решаване проблема на ищеца. В исковата молба се поддържа,че по
иск,предявен от ищеца упражняването на родителските права му е
предоставено и е допуснато предварително изпълнение,считано от 01.11.2018
г.,но по искане на майката на дъщеря му предварителното изпълнение било
спряно и реално ищецът започнал да упражнява родителските права през
м.11.2019 г. В исковата молба се твърди,че ищецът сезирал ответната страна
П Р Б да разследва майката на дъщеря му за престъпление по чл.182,ал.2 от
НК,което за периода до 26.02.2019 г. е било престъпление от общ характер,но
Прокуратурата не е предприела никакви мерки,за да гарантира
упражняването на личните отношения. Исковата претенция се основава на
твърдения,че е допуснато бездействие по прокурорска преписка № 9434/2018
г. по описа на СРП в периода 01.04.2018 г. до 26.02.2019 г. В исковата молба
се поддържа,че ищецът е търпял вреди като е загубил вяра в
правоохранителните органи,изпитвал притеснения като родител като се
твърди,че ако Прокуратурата бе изпълнила задълженията си предвид

предвиденото наказание лишаване от свобода в особено тежки случаи би се достигнало до осуetyване възможността майката на дъщеря му да пречи на контактите с детето. Моли съда да постанови решение,с което да уважи предявения иск.

В срока за подаване на писмен отговор е постъпил такъв от П Р Б със становище за недопустимост на иска предвид наличието на образувани няколко дела с идентичен предмет,което обстоятелство е известно на съда,но съдът счита,че доколкото всеки от исковете,респективно всяко от делата,образувани пред СРС се отнася до различна прокурорска преписка,идентичност в предмета на делата липсва,съответно липсва предпоставка по чл.126 от ГПК за прекратяване на настоящото производство. Ако искът бъде възприет за допустим,ответната страна счита,че липсват предпоставки за ангажиране отговорността на Прокуратурата. Сочи се,че претенцията е завишена по размер. Ответната страна моли съда да отхвърли иска.

Софийският районен съд,първо гражданско отделение,42 състав,като обсъди представените по делото доказателства,поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл.235 от ГПК,приема за установено следното :

Видно от протокол от 13.03.2012 г. по гражд.дело № 13512/2011 г. по описа на СРС,86 състав,е одобрена спогодба,според която родителските права за детето А ще бъдат упражнявани от Л М Р,а бащата В. Л. П. ще вижда и взема детето всяка първа и трета събота и неделя,10 дни през лятото и 10 дни през зимата,както и по всяко друго време по уговорка между родителите.

С решение от 17.04.2014 г.,постановено по гражд.дело № 18205/2013 г. по описа на СРС,80 състав е изменен режима на контакти между бащата В. Л. П. и детето А В.ова П.а,определен по спогодбата по гражд.дело № 13512/2011 г. като бащата взема детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 10,00 часа в събота до 18,00 часа в неделя с преспИ.е,10 дни през зимата и 20 дни през лятото,както и всяка четна година от 11,00 часа на 24.12. до 11,00 часа на 26.12.

С решение от 12.03.2014 г.,постановено по гражд.дело № 18204/2013 г. по описа на СРС,80 състав е определен режим на лични отношения на бабата и дядото Й П.а и Л П. с детето А В.ова П.а.

Представен е доклад за резултатите от предоставена социална услуга от Столична община – център за обществена подкрепа „Бъдеще“ от 18.09.2014 г.,както и заключителен доклад за резултатите от предоставяне на социална услуга.

Установява се,че с нотариални покани В. Л. П. е канил Л Р да определи период от време през лятото, който детето А да прекара с баща си.

Видно от жалба,подадена до Софийска районна прокуратура,В. Л. П. претендира да бъде образувана проверка срещу Л М Р,тъй като счита,че със своето поведение Л Р осуetyва изпълнение на съдебно решение относно режима на лични отношения на жалбоподателя с детето А.

Представено е постановление от 25.10.2013 г. на частен съдебен изпълнител,с което е образувано изпълнително производство с взыскател В. Л. П. срещу Л М Р за предаване на дете.

Според протоколи за изпълнение на задължение за предаване на дете детето А П.а отказва да контактува с бащата В. П..

Установява се, че с молби до Държавна агенция за закрила на детето В. П. е поискал съдействие относно възстановяване на прекъснатите контакти между молителя с малолетното му дете А.

С решение от 01.09.2017 г., постановено по гражд.дело № 2606/2015 г. по описа на СРС,89 състав, е изменен начинът на упражняване на родителските права като упражняването на родителските права спрямо детето А е предоставено на бащата В. Л. П., както и е определен режим на лични отношения на детето с майката Л Р. Решението е потвърдено с решение на СГС от 25.10.2018 г., постановено по въззивно гражд.дело № 15932/2017 г. по описа на СГС в частта относно предоставяне упражняване родителските права на бащата В. П..

Установява се, че е образувано изпълнително дело за предаване на дете, а от представени протоколи е видно, че детето не е предадено.

Според справка от Софийска районна прокуратура се установява, че пр.пр. 9434/2018 г. е образувана по жалба от В. Л. П., че през м.март 2018 г. не е могъл да вземе детето си, за да упражнява личните си отношения с детето, на 06.06.2018 г. е постановен отказ за образуване на досъдебно производство, който е потвърден от СГП и САП.

От представената преписка – пр.пр. № 9434/2018 г. се установява, че е постановен отказ за образуване на досъдебно производство предвид липсата на доказателства за умишъл у майката относно осуетяване изпълнението на съдебното решение като е посочено, че в процесния период детето се е намирало в център на фондация, където е направен опит детето да бъде предадено на бащата. Постановлението е потвърдено с постановления на СГП и на САП.

Установява се, че с решение на Европейския съд по правата на човека по дело № 72059/2016 г. – П.и срещу България е присъдено обезщетение за нарушение на чл.8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи в размер на 5000 евро за жалбоподателите В. П. и А П.а и 3000 евро за жалбоподателите Й П.а и Л П. и е отхвърлената претенцията в останалата част.

В хода на производството са събрани гласни доказателства – от разпита на свидетеля Д се установява, че познава В. П. от повече от десет години и знае, че В. има дъщеря от първата си жена и по-малка дъщеря от втората си жена. Според свидетеля Д състоянието на В. поради невъзможност да контактува с по-голямата си дъщеря е различно – от раздразнителност и гняв до апатия и разочарование. Свидетелят Д знае, че В. е пускал сигнали до прокуратурата, но същите не са имали резултат. Доколкото свидетелят Д е запознат, причината за разрива между отношенията на В. и дъщеря му А е майката на детето Л, защото Л не дава В. да вижда детето.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи :

Уважаването на иск с правно основание чл.2в,ал.1 от ЗОДОВ е обусловено от доказване настъпването на вреди, които вреди са пряка и непосредствена последица от действия или бездействия на държавни

органи,които със своите действия или бездействия са допуснали да се достигне до нарушаване правото на ЕС и това нарушение да е съществено. За да счете,че исковата претенция,с която е сезиран настоящият състав на съда е допустима за разглеждане,съдът взе предвид,че макар да е налице идентичност между страните по образуваните отделни граждански дела,не е налице съвпадение в предмета на исковите претенции – по всяко от образуваните искиви производства са претендирани вреди вследствие на различни образувани по искане на ищеца П. досъдебни производства,за които вреди се излагат доводи да са търпени в различен времеви период,поради което и предвид липсата на пълна идентичност в предмета и страните по отделните дела,съдът счита,че не са реализирани предпоставки да бъде възприето,че е налице недопустимост на предявената пред настоящия състав на съда искова претенция,което означава,че исковата претенция следва да бъде разгледана по същество.

Софийският районен съд приема,че е доказано спрямо ищеца П. да е допуснато нарушение на чл.8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи,в подкрепа на което е представеното решение,постановено от ЕСПЧ,а и от представените по делото писмени доказателства се установява,че е нарушено правото на ищеца на личен и семеен живот,тъй като писмените доказателства,както и събраните в хода на производството гласни доказателства от разпита на свидетеля Д сочат,че е нарушено правото на ищеца П. да контактува с дъщеря си А като в различни периоди от време ищецът П. не е имал възможност да упражнява правото си на лични контакти с дъщеря си А,респективно не е могъл да упражнява предоставените му родителски права с постановено съдебно решение. Нарушаването възможността на родител да общува с детето си и да има пълноценна връзка със своето дете представлява безспорно нарушение на правото на личен и семеен живот,каквото е предвидено съгласно чл.8 от Конвенцията. Софийският районен съд,отчитайки емоционалната връзка между родител и дете,намира,че в хипотезата,когато родител изпитва затруднение да реализира контактите с детето си,за този родител несъмнено възникват вреди. В тази насока съдът отчете и показанията на свидетеля Д,който познава ищеца П. от повече от десет години и който депозира показания,че ситуацията,при която ищецът П. не е могъл да вижда детето си А му е повлияла негативно – като свидетелят описва,че ищецът е преминавал през различни емоционални състояния. Софийският районен съд намира,че е доказана и друга материалноправна предпоставка за уважаване на иска – налице е допуснато бездействие от страна на ответната страна – П Р Б по посочената прокурорска преписка. Макар постановлението за отказ за образуване на досъдебно производство да е потвърдено от прокурори от по-горестоящи прокуратури,съдът намира,че следва да бъде отчетено,че повод за подаване на жалбата,въз основа на която е образувано досъдебното производство е невъзможност за жалбоподателя да упражнява права,за които има влязло в сила съдебно решение като е възложено изцяло на преценка на прокурора дали е налице възпрепятстване изпълнението на съдебното решение. Действително от материалите по приложената прокурорска преписка се установява,че отказът за образуване на досъдебно производство е основан на извод,че неизпълнението на съдебното решение се дължи на поведение на детето,свързан с отказ да се срещне и да общува с баща си,но съдът приема,че

може да бъде счетено, че е налице проявено бездействие от страна на ответника, тъй като не са анализирани причините за поведението на детето, в това число при необходимост чрез допускане на съдебно-психологична експертиза или на други доказателства с оглед изясняване начина, по който са се развивали отношенията между двамата родители на детето и на детето спрямо всеки от родителите му, т.е. нарушено е изискването за всеостранност на разследването и изясняване възможните причини да се достига до изпълнение на влязло в сила съдебно решение.

Софийският районен съд, макар да възприема настъпването на вреди за ищеца П., намира, че предявената искова претенция срещу П Р Б подлежи на отхвърляне, в която насока съдът отчете, че по делото е представено решение, от което се установява, че по искане на ищеца П. е определено обезщетение от ЕСПЧ срещу Държавата за допуснато нарушение на чл.8 от Конвенцията. В настоящия случай исковата претенция на ищеца П. е основана на твърдения за допуснато бездействие и неосигуряване възможност за упражняване на права, за които е постановено съдебно решение. Съдът счита, че в хипотезата, когато са претендирани вреди от бездействие обезщетението и размерът на обезщетението подлежат на глобално определяне, тъй като не е възможно разграничаване на отделно настъпили вреди – например по всяка прокурорска преписка поотделно. Това означава, че макар да е допустима отделна искова претенция, основана на твърдения за допуснато бездействие по конкретна преписка, при преценката дали е дължимо обезщетение, респективно какъв размер на обезщетението е дължимо, съдът следва да вземе предвид вече присъдените обезщетения. С оглед наличието на произнасяне от страна на ЕСПЧ срещу Държавата, с което вече е присъдено обезщетение в полза на ищеца по настоящото дело П., Софийският районен съд намира, че предявената по настоящото производство искова претенция срещу Прокуратурата за присъждане на обезщетение по повод на конкретна преписка подлежи на отхвърляне, в която насока следва да бъде отчетено, че засегнатото право има неимуществен характер, при което самият факт на осъждане на Държавата пред ЕСПЧ има репарационо действие. Развитите съображения мотивираха съда да счете, че исковата претенция следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното, **Софийският районен съд**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.2в от ЗОДОВ от В. Л. П., ЕГН *****, с адрес С, против П Р Б, за осъждане на ответника да заплати сумата от 15000 лева (петнадесет хиляди лева) – вреди вследствие допуснато бездействие по пр.пр. № 9434/2018 г. по описа на СРП в периода 01.04.2018 г. до 26.02.2019 г.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____